

Hišna številka! Mi imamo velik seznam hišnih števil po krajih in poštah. Manjka nam pa še precej do popolnega seznama! V nekatere hiše še ne prihaja Slov. gospodar. Kdo ve za te hišne številke? Kdo nam jih sporoči z natančnim naslovom? Vsakdo, ki je prijatelj takih hiš, naj to stori, ker jim bo napravil veliko uslugo. Piše naj nam: Pošljite na ogled Slov. gospodarja na tale naslov . . . .

priporočamo v molitev. Ostalim žalujočim pa naše iskreno sožalje!

Sv. Križ pri Rogiški Slatini. Pred kratkim smo položili k večnemu počitku Ogrizek Marijo, prevzitarico iz Cerovca. Stara je bila 75 let. Bila je takorekoč prava mučenica. Okrog pet let se ni ganila iz postelje. Bila je mrtvoudna. Svoje težave je prenašala vedno potrpežljivo in Bogu vdano, za kar je gotovo dosegla zaslužen plačilo.

Sv. Križ pri Rogiški Slatini. Ravnokar, ko se smo pripravljali na božične praznike, je presenetila vso župnijo vest, da se je posestnik g. Čonč Jurij iz Rogiške Slatine s svojo dušo preselil k božjemu Detetu. Pokojni se je rodil v Nezbišah 8. 4. 1854 od dobrih in premožnih krščanskih staršev. Starši so mu dali na pot v življenje največ kar so mu dali mogli, namreč že kot otroku so mu vzgojili plemenito krščansko dušo. Kot mladenič si je poiskal zakonsko družico, vzorno dekle Čuček Terezijo iz Rogiške Slatine, s katero sta si pozneje ustanovila ter zgradila lastni krasni dom. V srečnem zakonu jima je Bog dal troje otrok, od katerih sta že dva umrla. Svoje otroke sta vzgojila v strogo krščanskem duhu. Zakonsko življenje jima je bilo srečno vse do 26. januarja 1935, takrat pa je Bog poklical njegovo nad vse drago ženo Terezijo v večnost. Mož je ostal neutolažljiv, želeč skorajšnjega svidenja onkraj groba. V poletnem času sta ga dostikrat videli, kako se je krepko upiral na prijazni hrib Sv. Trojice k svoji rodbinski grobnici, ter tam molil in iskal tolažbe

od vsemogočnega. Vsako nedeljo in praznik kljub svoji visoki starosti še tudi zadnje nedelje svojega življenja je bil pri sv. maši. Podlegel je srčni kapl. Pogreb se je vršil na božični praznik popoldne ob pol štirih od hiše žalosti k Sv. Trojici v rodbinsko grobnico. Da je bil rajni priljubljen med ljudstvom, je pokazal njegov pogreb. Ogromne ljudske množice so prihitele od blizu in daleč, da skažejo zadnje čast svojemu dragemu pokojniku. Na domu so mu pevc zapeli žalostinko »Vigrede«, na kar se je spreved ob zvokih turobnega zvonjenja počasi pomikal k Sv. Trojici. Ob odprtem grobu se je domači g. župnik Vajda Julij v kratkem govoru poslovil od pokojnika, orisal je vrline iz njegovega življenja. Pevci so zapeli »Blagor mu«. Položili so njegove ostanke v grobnico h krsti njegove nad vse drage soproge. Na njegovi desni strani pa počivajo ostanke njegovega sina Viktorja, levo mu počiva hčerka Mici. Tako sedaj počiva skupno v krogu svojih dragih. Doma pa je zapustil zadnje živo, globoko žalujočo hčerko Regino, kateri izrekamo naše sožalje!

Iz pisarne Kmečke zveze.

Kmetje! Vaša stanovska organizacija je Kmečka zveza.

Ali ste že uvideli potrebo njene ustanovitve vsi? Mnogo je med vami še takih, ki čakajo, kaj bo dobrega prinesla. Nekateri z nezaupanjem gledajo nanjo, misleč, da je rešitev skoro nemogoča, najmanj pa, da bi mogla to doseči Kmečka zveza. Napačno je to mišljenje in gotovo osnovano samo pri mlačnejših, ki se bojijo dela in ki so se že poslovili v duhu od svoje domačije. Teško je res, celo zelo težko, vendar enkrat je treba nastopiti, če hočemo izvojevati svoje pravice. Predpogoj uspešnega nastopanja pa je močna stanovska organizacija, ki bo mogla svoje utemeljene predloge podpreti tudi s številčno izraženimi željami. Vsi vemo, da se danes slabo godi kmetu, vemo pa tudi, da je kmet to udano prenašal in se le sem pa tja kdo oglašil in prosil pomoči. Povsem razumljivo, da ni bil skoro nihče uslišan, ker je izzvenelo kot osebno prizadevanje, ki je pa velikokrat nepravilno. Če hočemo rešiti kmeta težavnega po-

ložaja, moramo skupno nastopiti in gotovo bomo upoštevani. Stanovske zavesti manjka še našemu kmetu, ne zaveda se povsem še, kaj v današnjih časih pomeni organizacija. Odkrito moramo sicer priznati, da je precej boljše, kot je bilo še pred kratkim, vendar pravega in odločnega dela pogrešamo.

Mlada je še naša organizacija, pa je vendar kljub vsem okoliščinam, ki smo jih omenili zgoraj, že močno popolna. Vse podeželje je več ali manj pravilno prislunilo klicu njenih ustanoviteljev, zrasli iz njihovih vrat in oklenilo se je svoje organizacije, pozdravljajoč njen namen in program. Komur ni bilo mar niti toliko, da bi pogledal in poizvedel, kaj naša organizacija hoče, je seveda ostal še do danes izven nje. Dolgo ne bo ostal, zakaj prišlo bo kot je n. pr. glede belgijske Kmečke zveze, da tamkajšnjemu kmečkemu človeku sploh ni obstanka zunaj Kmečke zveze, ker dan na dan čuti na lastni koži, da nikamor ne more, dokler ni njen član. Počasi se bo naša Kmečka zveza tako razrasla, da bo imela vpliv kot v Belgiji, vendar zavisi ta moč od kmetov samih, s kakšno vneto bodo v njej delali in v kolikšnem številu bodo v njo pristopali. Zares ni zadosti, da je samo veliko število članov, če niso delavni hkrati. V čem to delo obstoji, smo že večkrat omenili v okrožnicah in to ponavljamo povsod.

Za pobožne dneve priporočamo vsem kmetom, da razmišljajo o najuspešnejšem delu v organizaciji Kmečke zveze, da se pripravijo na tečaje in da poliščejo tudi one mlačneže, ki od daleč gledajo njihovo delo. Navdušenja je treba vlivati v nje, razložiti jim pomen in potrebo stanovske organizacije, kot izraza stanovske zavesti in malokateri bo še vztrajal in ne hotel biti njen član. Ne strahajte se tega dela, zakaj upoštevati morate, da niso vsi za vsako stvar enako navdušeni, da so pa dostopni za iskreno tolmačenje ideje, ki je njim v prid.

Vprašalne pole.

Za prednovoletne dneve priporočamo vsem krajevnim Kmečkim zvezam poleg okrožnice tudi vprašalno polo, katero naj bi izpolnili in poslali glavnemu odboru do konca decembra. Do sedaj še ni veliko krajevnih edinic teh pol vpslalo. Povdarjamo, da podatke iz njih zelo

resnem stanju so odpejali zdravnika v bolnico v istem vozu kakor starca v mrtvašnico.

Razbojnik — policijski ravnatelj.

Limkijen je bil eden najhujših razbojnikov v kvaštski provinci Fučov. Tam so ga proglasili za sovražnika države šte. 1: in razpisali na njegovo glavo visoko nagrado. V največje presenečenje kitajskega pravosodnega ministra pa je dospelo pred kratkim pisanje tega razbojnika, v katerem je izjavil, da hoče svoje dosedanje življenje popolnoma spremeniti. Predlagal je, naj bi ga vlada vzela v službo kot — policista in še njegove pajdaše zraven. Minister je sklenil, da bo vzel originalen poskus

»Ne, ne smeš umreti. Če pa, jaz moram zraven umreti. Ne ločim se od tebe, ravno zdaj nikakor ne!«

»Kako si dobra!« jo je pohvalil Janez in pospešil korak. Pri cerkvi sta se ustavila in se razgledala po pokrajini, ki je rasla iz noči. Prevorje sta videla silno lepo. Bohor je že ozelenel in Veternikova snežna kapica se je bleščala v soncu. Kukavica je pela in po cerkvah je zvonilo dan . . .

Janez in Lenčka sta hodila okoli cerkve in si ogledovala novo stavbo, ki se je dvignila že visoko. »Če le zidarji ne dajejo mesto rezanega kamna, navaden kamen!« je mislil Janez. Pri kapelici sv. Jurija sta pokleknila in molila . . .

Janez je vstal. Zožil pogled in zaiskal. Uho je napel, da bi slišal pretakanje krvi po žilah . . . Lenčka se ga oklene in krikne . . .

»Kaj je,« sprašujejo prestrašene oči.

Listje je zašelestelo. Kamen se je odtrgal od apnenčaste skale in se zrušil navzdol. Pozornemu Janezovemu ušesu ni ušel odzval korakov.

»Lenčka v kapelico se skrij! Jaz bom bežal.«

»Ne! Jaz grem s teboj!«

»Ne moreš, ne smeš! Zakaj bi tebe —?«

»Kaj je to?« sta dahnila oba naenkrat.

»Kakor da bi se zemlja dvigala.«

»Kako to hrumi, kakor da bi se pogrezala . . .«

Janezu se je pognala kri po žilah, mišice so se mu napele. Pograbil je Lenčko in bežal z njo . . .

Grmenje je šlo za njim pod zemljo . . . Bobnelo

je; kakor da bi se mogočno skalovje valilo in treskalo v hiše, kakor da bi vse rušilo . . .

Lenčka prebledi in pade v nezaveš.

»Stoj!« zakriči glas od cerkve.

Janez se okrene. Proti cerkvi beže biriči. Vidi jo ga. Zdaj je nastavljal, napel petelina . . . Še . . .

Rrrrr . . .

Cerkev se je zamajala. Zvonova sta zaklenkala tožno. Zidovje se je zrušilo. Zbobnelo na tla . . . Krik in vik in — v hipu molk, le tu in tam pade še kamen s stavbe in zvonova vpijeta . . .

Janeza je vrglo na zemljo. Pobil si je glavo na kamenu, da krvavi . . . Šel čez čas vstane in dvigne Lenčko.

»Sanjala sem!« je dahnila.

»Zdaj ni časa za sanje!« je mislil Janez. »V eni sekundi bi bila lahko mrtva. Če bi spodaj ostala, bi naju zasulo, kakor je ona in zdaj, če ne bi bilo potresa, — bi naju ustrelili. Pojdiva in rešiva beriče, če se da.«

Lenčke je bilo groza, ko je gledala, kako teče izpod kupov kamenja kri . . . Tu gleda odtrgana roka, tam noga ali celo glava z očmi, ki so močno izstopile.

Smrt! . . .

»Kako je to strašna smrt!«

Janez je planil na kamenje in ga razmetaval z močjo, kar je je imel.

potrebujemo, ker hočemo napraviti točen seznam vsega kmečkega udejstvovanja in dela v krajevnih organizacijah. Dejali smo, da homo mogli samo na ta način imeti vedno ozek stik s svojimi edinicami in da bomo informirani o vsem, kar kmeta teži. Z vsakomesečnimi vprašalnimi polami je to najpriročajše, ker ne nalaga nobenega dela. Na seji, ki jo itak mora imeti vsaka krajevna Kmečka zveza vsak mesec, se prerešeta o vprašanih in nato izpolni obrazec. Pohitijo naj torej zakasneli odbori in nam čimprej pošljejo te pole.

Kmečke zbornice.

Uresničitev želje kmečkega ljudstva po svojem stanovskem zastopstvu je vsak dan bližja. Pred kratkim smo dobili v vpogled zadnji osnutek uredbe o kmečkih zbornicah, ki sicer ne odgovarja povsem razmeram našega kmeta, a vendar upamo, da bodo naši predlogi, ki smo jih stavili kot spremembo, upoštevani. Tudi v tem oziru bo imela Kmečka zveza še mnogo dela, zakaj priprave za organizacijo zbornic ne bodo majhne. Čim popolnejše bo naša organizacija izpeljana do takrat, tem boljše si bo uredila svoje zastopstvo. Mislite že sedaj na to in podvzajte se!

Koledar Kmečke zveze.

Tudi nabava koledarja Kmečke zveze spada v dolžnost člana Kmečke zveze. Vemo, da primanjkuje denarja vsepovsod, vemo pa tudi, da se zapravlja velikokrat brez potrebe in za nevedne stvari. Ali ni to že velika propaganda, če ima vsak član tudi koledar svoje organizacije? Saj je to njegova legitimacija in prikrojena tako, da jo lahko uporablja povsod in za vsako priložnost. Poleg tega pa je v ceni, katero daste za njega, vsebovana tudi članarina za glavni odbor, katere letos drugače nismo pobirali. Poskrbite, da boste imeli vsaj vsi člani koledar, priporočite ga pa tudi onim, ki zaenkrat še niso naši člani.

Zavarovanje celoletnih naročnikov ostane tudi v prihodnjem letu! Pravilnik bo priložen eni prihodnjih števil. Nihče naj na to ne pozabi!

Loče pri Poljčanah. Kot že v našem listu sporočeno, se je v nedeljo 20. t. m. vršila v proslavo enoletnega obstoja občinskega društva RK božičnica, prilikom katere je bilo obdarovanih s čevlji, perilom, oblekami, nogavicami in drugim okoli 90 šoloobveznih revnih otrok. Nad vse ganljiv je bil prizor, ko se je po lepi deklamaciji nadarjene učenke, po predhodnem odpetju večno lepe: »Sveta noč, blažena noč« dvignil zastor in je predsednik društva Ivan Salamon iz Zbelove pozdravi otroke ter vse navzoče, se zahvalil celokupnemu odboru za požrtvovalnost, s katero je bila omogočena v tako kratki dobi nabava obširno segajoče obdaritve. Glavno zaslugo pri tem pa nosi tudi ravnatelj »Drave« d. d. v Mariboru g. Josip Chmelik, ki je šel odboru vsestransko na roko ter s svojimi zvezami poleg lepe osebne pomoči v denarju omogočil cenen nakup oblek, perila itd. iz prvih virov. Iskrena, iz ust predsednika izrečena hvala pa gre tudi onim našim malim, bornim posestnikom, ki so se odzvali klicu iz lece našega č. g. župnika M. Žičkarja in kateheta č. g. Modrinjaka ter darovali nabiralcem vsaj po eno do dve jajci, ker niso imeli pod streho niti dinarja! Taki darovi so pred Bogom gotovo več vredni, kakor prispevki v obliki drobtin iz bogataševne polne mize, kot se je predsednik pri koncu tudi izrazil. Saj se je dogodil slučaj, da so otroci čakali dobre četrt ure pri vratih dobro znane, gmotno dobro stoječe osebe, ki uživa od strani države še lepo pokojnino, katero moramo mi davkoplačevalci nositi, zafrkacijo: »Za take reči jaz nimam denarja«. Šli so potem ti otroci k borni koči, kjer so pa dobili namesto denarja, ki ga ni bilo pod streho, pa pet jajci! Naj bi ta oseba bila gledala veselja žareče obraze in oči nedolžnih otrok, ki so bili obdarovani potem s požrtvovalnostjo odbora, in gotovo bi se taki primeri ne bili pripetili. Odbor se še enkrat zahvaljuje vsem tem potom in prosil, da prilikom prihodnjega občnega zbora, ki se bo vršil tekom januarja, pristopijo občani v to samaritansko društvo, ki ne gleda ne na

levo in ne na desno, *emveč ima edino le pred očmi dobrobit in usmiljenje do svojega bližnjega. Če bo društvo imelo svojo trdno podlago bo božičnica prihodnje leto še lepše izpadla.

Loče pri Poljčanah. Smučali bi se že radi, a se nimamo kje. Proti Suhadolu pa gradimo novo cesto. Če bo ugodna zima in kaj kredita, bo šlo tudi delo lepše izpod rok. — Pred kratkim smo vodovodne cevi odkopali. Nekateri so jih hoteli videti in so s svojo radovednostjo dosegli, da sedaj vsak od daleč ve, kje so zakopane, ker se je na novo nametana zemlja nanje vcedla. Pa bo tudi tako prav. — Miklavž nas ni v preveliki meri obiskal. Ta najprirednejši so dobili šibo, drugi pa dolg nos. Toda Božiček je preteklo nedeljo po večernicah v šoli obdaroval našo najrevnejšo dečo. Priporočamo mu le, da si naj drugič najame večje denarno posojilo, če nima drugega kredita. Pa tudi za te darove, ki jih je prinesel, lepa hvala! — Dovolj! Drugič več! Vsem veselo novo leto! Basta!

Sv. Križ pri Rogaški Slatini. Še samo par dni, pa smo že v novem letu 1937. Gotovo vidimo vsi v novem letu veliko svoje sreče, imamo dobre upe in nade. O, da bi vsemogočno novo rojeno Dete biagoslovilo in uresničilo naše želje. Ta teden je najbolj primeren, da smo na delu za dobro krščansko čtivo. Predragi gospodarji: če vam kateri izmed naših prosvetnih delavcev potrkna na vrata, prosimo, odprite mu jih z veselim srcem. Ko vam bo priporočal dobro krščansko čtivo, zlasti »Slovenskega gospodarja«, ne zaprite svojega srca. »Slovenski gospodar« bi moral biti v vsaki naši krščanski hiši tedenski gost. On vam je v najtežjih časih najboljši prijatelj in učitelj. Prinaša vam novice, poučne članke, dopise, razvedrila, inserate, posebni pouk za naše gospodarje, vprašanja in odgovore, sejmska poročila in mesečno prilogo slik. Vse to stane letno samo 32 Din. Zraven so še pa celoletni naročniki in lastniki stanovanjskih hiš v slučaju požara zavarovani za 1000 Din, kar je tudi v nesrečnem slučaju lepa pomoč. Vidite li, kaj vse vam naklanja »Slovenski gospodar« za tako malenkosten denar. Vsi morebiti izgovori bi bili neopravičeni. Naše geslo je in mora biti: V vsako krščansko hišo »Slovenskega gospodarja«!

*

»Lenčka, kamen tu-le! Ta-le še diše!«

Pomore in odvali nekaj kamenov, ki so tiščali nesrečneža k tlom. Pogleda in prepozna.

»Pavle!«

Janez ga prime in zanese na travo.

»Lenčka, zakličiči dol! Lojza zakličiči in Maro!«

Ko sta prišla še onadva, je šlo delo hitreje. Kamenja ni bilo tako silno dosti, ker se je razletelo na vse strani in je ostalo več kot polovico stavbe nepokvarjene.

Samo dva sta bila mrtva, ker ju je zadelo ravno v glavo in ju s hrptom pribilo na zemljo. Enemu je odtrgalo roko, drugemu nogo, Pavletu pa je stisnilo prsni koš in razmrcvarilo obraz. Dihal je še.

Zanesli so ga v hišo in skrbeli zanj. Tončka je bila čisto pobita in zmešana, čeprav še ni vedela, kako se je zgodilo. Mara je potlačila upor, ki je vstal v njej proti Pavletu in mu stregla z vso ljubeznijo.

Še predpoldne so prihajale žalostne procesije na Gore. Materi in očeta, bratje in sestre obeh mrtvih in mnogo drugega ljudstva. Štirje vozovi so se premikali počasi od stopnišča navzdol. Dva sta vozila umrla birača, na drugih dveh pa ranjenca, ki nista mogla govoriti.

Zvonova sta pela turobno, da je bolelo v duše. Ljudje so se držali, kakor da bi jih zeblo. Skrivali so solze pred drugim, pa vendar vsi jokali.

»Marija! Kaj si nam naredila?« so jo tožili, kakor da bi ona hotela nesrečo. Pozabljali so na božje sklepe, ki vidijo daleč in vodijo vedno v dobro.

Janez je resnično žaloval, potočil pa ni niti ene solze. Njemu je bilo tako, da ni mogel povedati.

Skrival pa se ni več. Šel je k župniku popoldne in mu pojasnil nesrečo.

Dekanu ni bilo potem za nobeno besedo. Izpil je kozarec in se vsedel, star in slab.

»Sami mladi ljudje! Dva sta umrla, drugi bodo pohabljeni.«

Čez čas je dejal Janezu, mehko brez očitanja:

»Vidiš, da Bog ni kakšen paragraf. To so bili objestni fantje, ki so ti hudo želeli, pa jih je udaril, Tebe pa ni, pa si mogoče hujše grešil. Bog dobro ve, kdaj šiba zaleže, kdaj pa ljubezen.«

Ko je že hotel oditi, se je še obrnil:

»Skrival pa se ne bom več!«

»Se ti ni treba. Pogledaj pismo! Zjutraj je prišlo! Grofica, ki si ji življenje rešil, te je izprosila.«

Janez je mislil:

»Da sem prost, piše! Ko je prispelo, bi že lahko bil mrtev.« Dekanu pa je povedal še nekaj:

»Zidarji so nas goljufali. Slabo kamenje, nerezano so dali vrhu. Zato se je zrušilo.«

»A? Jih bomo prijeli! Reci jim, da tri dni ne smejo zidati. O kamenju pa molči za enkrat!«

in je moža res vzel v policijsko službo. Sedaj bo Lankijen s svojimi ljudmi pomagal zatirati razbojništvo, s katerim se je preživljal doslej.

Žareče cvetlice

Neka pariška tovarna dišav je izumila snov, ki se v temi svetlika. Če namažeš cvetlico s tenko plastjo te snovi, razširja jo v temi nežen sijaj okrog sebe. Sestava snovi je tovarniška skrivnost. Spojine, ki se v temi svetlikajo, niso sicer nič novega, znano je, da jih uporabljajo v fotografiji za posebne reprodukcije, plošče itd. Toda novi preparat ima to prednost, da svežini cvetov ne škoduje, zato je še posebno pripraven zanje.